

Arrest

nr. 157 420 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij

derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057).

2. Over de ontvankelijkheid

Er werd geen middel ontwikkeld wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift op: *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), Het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.”*

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 25 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 28 augustus 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 november 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt en stelt dat er wel degelijk voldoende bewijzen van identiteit voorliggen en dat de voorgelegde stukken in voldoende mate de identiteit kunnen bewijzen.”*

3.5. Verzoeker geeft met zijn uiterst beknopt betoog dat er wel degelijk voldoende bewijzen van identiteit voorliggen en dat de voorgelegde stukken in voldoende mate de identiteit kunnen bewijzen aan het niet eens te zijn met de beschikking, doch hij laat na dieper in te gaan op de concrete overwegingen in de beschikking. De beschikking stelt in verband met de voorgelegde documenten het volgende: *“Verzoeker voert aan dat hij drie documenten voorlegt, namelijk zijn verblijfkaart in Angola, zijn cedula pessaol en zijn geboorteakte, waaruit zijn identiteit en nationaliteit blijkt. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde bewonerskaart, die in het verzoekschrift wordt omschreven als ‘verblijfkaart in Angola’, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze “niet kan weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt I' C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Daar komt nog bij dat de asielinstanties stellen dat dit document bezwaarlijk als een authentiek document kan worden beschouwd. Dit omdat de daarop weergegeven leeftijd niet overeenstemt met de resultaten van de botsan die u onderging om uw leeftijd te bepalen.” Met betrekking tot de geboorteakte, waarvan slechts een kopie werd voorgelegd, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris: “Dit document kan niet weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument. Er dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde als een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart heeft: “Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde.” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).” Met betrekking tot*

de cedula passaal werd in de bestreden beslissing geoordeeld: "Echter, dit document kan niet weerhouden worden als identiteitsdocument daar de omzendbrief duidelijk stelt dat de identiteit en nationaliteit bewezen moeten worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Bovendien stelt de ambassade van Angola dat de cedula passaal geen identiteitsdocument is. Tenslotte, merken we nog op dat de leeftijd aangegeven op de decula passaal niet overeenstemt met de resultaten van de botsan die u onderging om uw leeftijd te bepalen, waardoor de echtheid van dit document in twijfel getrokken kan worden." Dat de drie documenten dezelfde informatie zouden bevatten en niet tegenstrijdig zouden zijn, doet geen afbreuk aan de omstandige en door verzoeker niet weerlegde beoordeling in de bestreden beslissing dat deze documenten niet kunnen weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument. Verzoeker kan deze beoordeling niet aan het wankelen brengen met zijn betoog dat erin bestaat kritiek te leveren op de resultaten van de botsan van 23.11.2011. Immers uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zowel voor wat betreft de voorgelegde bewonerskaart als voor wat betreft de cedula passaal de verwijzing naar de resultaten van deze botsan slechts een overtuigend motief betreft. De motivering betreffende kopie van de geboorteakte verwijst zelfs niet naar deze botsan, waardoor deze overeind blijft. Hoe dan ook, het resultaat van de medische analyse kan niet in onderhavige procedure voor de Raad worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, waarin de beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven. Verzoeker voert verder aan dat "de beslissing het identiteitsdocument beoordeelt op het moment van zijn beslissing" en hij verwijst daartoe naar een arrest van de Raad van state van 7 mei 2013. Verzoekers betoog beperkt zich verder tot een theoretische uiteenzetting en tot de vage bewering dat hij op het moment van de 9bis-aanvraag twee identiteitsdocumenten voorlegt. Er wordt opgemerkt dat uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag niet twee, maar wel vijf documenten heeft neergelegd, met name zijn bewonerskaart, een kopie van zijn geboorteakte, zijn cedula passaal, een bewijs dat hij een paspoort heeft aangevraagd bij de Angolese ambassade en een betalingsbewijs voor de aflevering van dit paspoort dd. 23.01.2015. Deze vijf documenten werden door de gemachtigde van de staatssecretaris beoordeeld in de bestreden beslissing. Na de aanvraag werden geen documenten meer neergelegd door verzoeker. Verzoekers betoog mist aldus feitelijke grondslag." Door voor het overige louter aan te geven te volharden in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 25 augustus 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

3.6. Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA